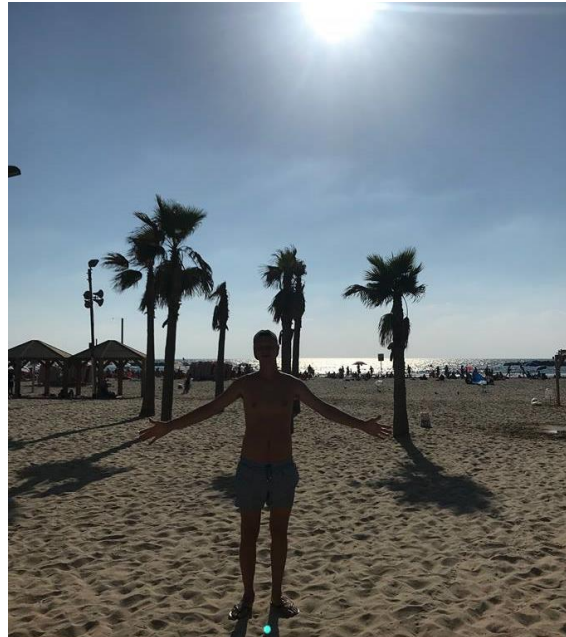

RESEBERÄTTELSE

ISRAEL

Emil Nilén
Medicinteknik, år 4
Lunds Tekniska Högskola, 2018

En kollega övertalade mig till att följa med på en bussresa arrangerad av Technion (universitetet i Haifa där jag gjorde min praktik) trettio minuter innan avfärd. Meteorregnet Perseiderna skulle nå sin topp samma natt och hon lovade mig att synen av regnet var något jag aldrig skulle glömma. Trettio minuter senare satt jag svettig på bussen efter att ha sprungit från labbet för att hinna i tid. Iklädd shorts och tunn tröja och med endast datorväskan med mig såg jag att resterande personer på bussen hade på sig långbyxor, jacka och mössa och under sätena låg hoppackade tält, liggunderlag och gasolkök. Utanför bussen var det 32 grader och jag fattade ingenting. Min tanke var att vi bara skulle åka till utkanten av Haifa för att slippa ljuset från stan i några timmar för att sedan komma tillbaka. Några andra IAESTE-praktikanter som satt på bussen såg förvirringen i mitt ansikte och förklarade att vi skulle åka rakt igenom Israel, från universitetet i Haifa i norr till Negevöknen i söder, sova under stjärnorna och komma tillbaka dagen efter. Bussen startade innan jag hann ändra mig, vilket var tur för den natten skulle bli den kallaste och absolut mäktigaste natten hittills i mitt liv.

Det var aldrig självklart att åka till Israel på praktik. När jag skickade in min ansökan fyllde staten 70 år. Mediebevakningen kring landet vittnade om drabbningar vid Gazaremsan och samtidigt passade Mr Trump på att flytta den amerikanska ambassaden från Tel-Aviv till Jerusalem vilket var som att hålla bensin på elden. Mamma tyckte att det räckte med att jag studerat i Sydkorea året innan så att hon fått oroa sig över konflikten med Nordkorea, men precis som med den konflikten så kände jag att jag ville få en egen bild av situationen. Utöver en spännande resa så lät arbetsuppgifterna relevanta för utbildningen. De var nödvändigtvis inte exakt det jag höll på med i min master i medicinteknik på Lunds Tekniska Högskola, men jag kände att det var nära nog och en bra utmaning.

En tisdagsmorgon i början av augusti gick min handledare in på kontoret med tunga steg. Två veckor tidigare hade hon hälsat mig välkommen till bioflödeslabbet på institutionen för medicinteknik på Technion – Israel Institute of Technology. Jag hade genast känt mig som hemma. "Shalom" hälsade alla, det fanns espresso i mängder och inte minst grymt bra AC. Nu tittade min annars så spralliga handledare sorgset ut genom fönstret och berättade med gråten i halsen om den nya lagen som Israel precis hade röstat igenom. En lag som klargjorde att Israel var en stat för det judiska folket. Lagen splittrade många av mina kollegor där ena sidan förklarade att det inte fanns något nytt med lagen, medan andra sidan sa att det var ett stort steg mot exkludering av minoriteter.

Varje dag var fylld med nya diskussioner. Jag och mina roomies kunde vara uppe halva natten för att vi fastnade i debatter om vilket land som har bäst skattesystem, huruvida bosättningar på Västbanken är lagliga, varför Sverige har erkänt Palestina eller om något annat av det oändliga antalet frågor som dyker upp när man är i en så konfliktfylld region. Det här ska dock inte bara handla om konflikter, men jag vill poängtera att det är otroligt viktigt att vara öppensinnad när man kommer till ett nytt land som kan skilja sig från det man är van vid. Jag var först kritisk till många åsikter som mina kollegor och vänner kunde ösa ur sig, men jag ville verkligen förstå varför de tyckte som de gjorde och det gjorde att de öppnade upp sig ännu mer.

Haifa, beläget på Mount Carmels sluttningar inte långt ifrån Libanon och Syrien, var staden jag bodde och jobbade i. Mitt rum låg på ovanvåningen i ett hus för sex studenter högt uppe på Technions campus i ett område kallat Neve America, och jag hade en balkong med utsikt över hela kusten. I rummet bredvid bodde en praktikant från Spanien och de övriga i huset var israeler. De berättade att grisar från nationalparken längre upp på berget ofta sprang runt bland husen letandes efter mat. 30 grader och sol var det jag fick stå ut med varje dag, vilket gjorde att många dagar spenderades vid de underbara sandstränderna i Haifa eller Tel-Aviv. På campus låg Technion Sports Center med fyra pooler, gym, beachvolleybollplan och tennisbanor, gratis för alla IAESTE-praktikanter. I kårhuset fanns en pub och flera restauranger. Jag vräkte i mig hummus, falafel och shakshuka och badade i solsken. Det var verkligen ett paradiset.

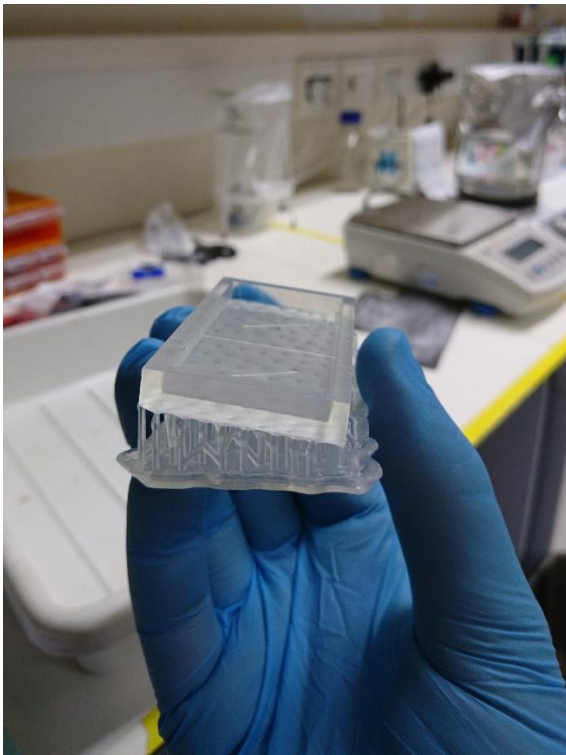

T
E
L
-
A
V
I
V
B
E
A
C
H

T
E
L
-
A
V
I
V
B
E
A
C
H

Kontoret bestod av två rum bredvid varandra med tre personer i varje. Jag delade skrivbord med en ung tjej och hon blev som en extra handledare som hjälpte mig varje gång när det krisade. I labbet var målet att gro celler i modeller för att skapa en funktionell barriär som efterliknar barriären i lungans förgreningar. Jag hade precis avslutat en kurs i mikrofluidik och kände att jag hade hyfsad koll på ämnet. Professorn för labbet sa att det var upp till mig hur mycket jag ville göra och om jag var taggad så fanns det inga gränser. Han var sympatisk, men jag kände genast ett ansvar. Alla resurser var tillgängliga och jag fick se till att ta vara på det.

Under första veckan antecknade jag allt min kollega gjorde i labbet när hon tillverkade modellerna, och tillsammans undersökte vi hur bra cellerna växte ihop med mikroskop och resistansmätningar. Då och då var kollegan iväg och jag satt själv på kontoret. Motiverad av vad min professor sagt så började jag starta upp projekt på egen hand. Jag pratade med en annan kollega och han skickade tutorials för hur man lär sig mjukvaran SolidWorks där ramarna till modellerna skapades. Varje ledig stund satt jag med dessa övningar och det hårda slitet lönade sig. En dag behövde min skrivbordskollega ändra sina ramar och istället för att vänta på hjälp så kunde jag fixa det. Jag 3D-printade två ramar och då kände jag verkligen hur värt det var med allt arbete. Lika viktigt som att lära sig mer om ämnet var det att känna på arbetstempot och bli van vid att jobba minst åtta (ibland tio) timmar om dagen. Även att kunna göra avvägningar, sätta tidsramar, ta eget ansvar och leverera när det är ont om tid. Jag är glad att jag satte ribban högt för det gjorde att jag blev väldigt involverad i arbetet i och utanför labbet. Från dag ett respekterade mina kollegor mig och behandlade mig som en av dem, och jag kände mig aldrig som en praktikant. Inför praktiken hade jag oroat mig lite över om jag kunde tillräckligt, men insåg snabbt att man kommer långt med en öppen inställning och hårt arbete.

3
D
-
P
R
I
N
T

S
A
R
O
N
A
M
A
R
K
E
T

I slutet av praktiken anordnade mina kollegor en avskedsmiddag för mig. Jag lärde dem ordet "fika" och dagen efter hade de styrt upp en avskedsfika. Vi diskuterade om jag skulle komma tillbaka och göra exjobbet där, för de ville inte släppa mig och jag ville gärna stanna. Inte ens två månader hade gått och de kändes redan som min familj.

Det började bli mörkt ute när bussen passerade kibbutzen Sde Boker i Negevöknen. David Ben-Gurion var premiärministern som utropade den självständiga staten Israel 70 år tidigare och här spenderade han sina sista dagar. Vid Mitzpe Ramon körde bussen av på en grusad väg som tog oss vidare in i mörkret. När vi stannade var klockan tio på kvällen och jag var redan helt slut efter en lång dag. 200 personer vällde ut från de fyra bussarna och där stod vi mitt ute i öknen, med en kraftledning en bit bort som det enda tecknet på liv. Arrangörerna delade ut filtar och jag, min kollega och de andra IAESTE-praktikanterna började vandra uppför en kulle för att slå läger. Vid midnatt var det knäpptyst när meteorregnet på himlen plötsligt föll över oss. Jag skrattade inombords när jag insåg hur dum jag måste sett ut liggandes på min filt i shorts och tröja mitt i natten ute i en iskall öknen, men det var ändå en fantastisk upplevelse. Omgiven av vänner från Kina, Tyskland, Marocko, Belgien, Nepal, Portugal och Israel och med en nästan klaustrofobiskt stor himmel ovanför kände jag mig så liten, och samtidigt så tacksam för att få vara med om något sådant. Vid halv fyra somnade jag invirad i en sjal och två extratröjor. Det var svinkallt, men jag var ändå rätt nöjd.

B
U
S
S
R
E
S
A
N

T
I
L
L

Ö
K
N
E
N

F
O
R
S
R
Ä
N
N
I
N
G

N
Ä
R
A
S
Y
R
I
E
N

להתראות

Vi ses!